

Grått i rött.

Humoresk.

*I sammets och spetsars höljen
satt, Karin i schaggfätöljen,
så hvit som ett ejderdun.
I skymningens gråa dager
hon suckade sommarfager,
den nygifta unga frun.
Nyss svor han vid altarrunden
att älska i lif och död,
och nu vid en annan bunden
han tumlar i brottslig glöd.*

*Så bröts hennes lifsförhoppning
i kärlekens första knoppning,
så svann hennes paradiset.
Och hägringar blott sig speglat
när rosiga skyar seglat
vid drömmarnas morgonbris.
Hon druckit af lifvets nektar
vid fjärilfladder och dans,
nu susade sorgens fläktar
kring glädjens vissnade krans.*

*„Min älskling, hvarför i tårar?
Man ler i ungdomens vårar,
göm tåren till lifvets höst.
Nu vinka små amoriner
med skälmfulla fjärilminer
och kärlekslockande röst.“
Han smugit, den unge maken,
så tyst till fätöljens karm
och kraftig och handlingsvaken
han smålog strålande varm.*

„Njut nuets därande lycka
 och le när motgångar trycka,
 den konsten är mer än guld.
 Grip nöjets retande stunder
 i rosenkransade lunder,
 blott då blir lyckan dig huld.
 Om sorgens spöken dig nalkas,
 så sjung dem till sömns: vyss, vyss!
 Med glada sirener skalkas
 och offra dem kyss på kyss.“

Hon reste sig stolt och värdig,
 till striden rustad och färdig,
 en vikingasköldmö lik:
 „Och tror du att hjärtats aning
 kan söfvas af fjärilmaning
 på falska sofismer rik,
 Nej Walter, jag länge spanat,
 jag följt dina tysta fjät,
 tyvärr är det brott jag anat
 ej längre en hemlighet.“

Jag såg en smygande kvinna
 till dig i ditt rum försvinna,
 såg dörren reglas igen.
 Jag hörde röster därinne
 och vet att ditt fjärilsinne
 har funnit en annan vän.
 Och du — du njuter, minuten
 i yrande svindel dränkt,
 fast jag bedragen och bruten
 i tårar sitter försänkt.

Du ler, men löjena hyckla,
 de kyssar du ger mig gyckla
 med blödande hjärtesår.
 Kring lyckans skäraste strimma
 går sorgens isiga dimma
 med tunga tårfyllda spår.
 Och du — fast du trolöst svikit
 står hänfull och känslolös
 och ser ej att lyckan vikit,
 att lustgårdens ros förfrös.

De hvitaste blommor plockas,
 de fagraste kvinnor lockas
 i männens gillrande garn,

När löften som guldregn stänka,
 när framtida vyer blänka
 de tros af oskuldens barn,
 som gå liksom jag i snaran,
 ej anande dolda faran
 som leder till sorg och gråt.“

Fru Karin nedsjönk i stolen
 så bruten som nattviolen
 när stormen kring lunden drar.
 Små knubbiga händer vred hon
 och namnlösa marter led hon
 vid tysta frågor och svar.
 Hur kunde väl nattens häxa
 förtrolla hans hjärta så,
 hur kunde väl törnen växa
 där rosor hon velat så.

Där satt han äreförgäten,
 bekymmerslös och förmäten
 och tände sin cigarrett.
 Och röken i hvirfvelringar
 mot takornamentet svingar
 som älfvor i dimbalett.
 Han hvisslade lätt och ytligt
 en operamelodi
 ooh skrattade smått gemytligt
 åt marter och tragedi.

Han tände lampan på bordet
 och leende tog han ordet
 med skalken i ögonvrån:
 „hvad mer, om jag mött en tärna
 när nattens tändande stjärna
 göt glans kring syrenbersån.
 Hvad mer, om jag kysste henne
 i kvälldimmans ljumma bad,
 det viste endast vi tvänne
 och trädens prasslande blad.

Vi växla ju smak och tycken
 och just den förbjudna drycken
 tags ofta med fröjd emot.
 Hon kom mig så ljust till möte
 i skogens dunklaste sköte
 vid bärgets glittrande fot,

med locker i ljuflig krusning
 med ögon som blå safir,
 en andeskepnad, en ljusning
 i slöja af silfverskir.

Du hör att jag ödmjukt biktar,
 att hela mitt väsen diktar
 till henne min skönsta sång.
 En trolldryck redde min flicka
 och bjöd mig leende dricka
 dess hetsande skum engång.
 Så diktade sagans hjälte
 sin bladröda kärleksdikt,
 och Karin i tårar smälte
 vid Valters hjärtlösa bikt.

* * *

På gatan buller och vagnshjuls surr,
 fru Karin sydde därinne,
 men silkestråden slog fnurr på fnurr
 som hennes känsliga sinne.
 Den äkta mannen satt lugn och glad
 och läste nästan hvarenda rad
 i hufvudstadens förnämsta blad
 och gjorde miner förstulet
 när Karins anlet var mulet.

„Säg vill du höra min lilla vän,
 en liten bit ur novellen,
 så kan du gråta en skvätt igen
 som föregående kvällen.
 Hjältinnan är ju så genomsöt,
 men hjälten riktigt ett erkenöt,
 som trohetslöften och eder bröt,
 som kysste hemligt och gärna
 kaféets retande tärna.

Fru Karin gjorde en liten knyck,
 en nobel svängning med nacken.
 Hans ironi var ett centnertryck,
 därefter hans svängning med klacken.
 Om hon var fin — så var han brutal,
 Om hon var kärna — så var han skal,
 om hon var trofast — så var han hal.
 Hon slängde silket på bordet
 och tog förtretad till ordet.

„Tag bort engång från din tungas pil
satirens brännande salt,
du fick ett bref med en kvinnostil,
du kan ej neka det Valter.

Det låg i väskan i rödt kuvert,
från hvem var brefvet? Jag såg det där,
från henne kanske som är dig kär,
som dina sinnen bedårar.

— Här brast fru Karin i tårar.

„O Karin, härligt är rosenrödt,
men ej kring ögonlockskanter,
ett haf af pärlor du redan strött
på liljekindernas branter.

Ja, om jag trädde dem på ett bånd,
det kunde viras kring stad och land,
det kunde hängas på molnets ränd
det vackra tårdiadem
och fylla stjärnesystemet.

Ja det är sant att jag fått ett bref,
från hvem? — Det får du ej veta,
så genomtjusande glad hon skref,
forsök att trädarna leta!

Det var ej långt och det var ej kort,
det var ett mästerverk i sin sort
och om det kollrat min hjärna bort,
så bör du vänligt förlåta
och le i stället för gråta.“

Hon grät ej mer. — Från sin plats hon sprang,
en förolämpad slafvinna,
ja hon förstod hans satirharang,
han ville friheten vinna.

Ja hon förstod honom alltför väl,
han ville reta till kif och gräl,
han ville pina sin fru ihjäl,
att få till altaret vandra
i bröllopsglans med — den andra.

Så bröt det löst. Som en dusch det kom
i korta snyftande satser:

„Så tag den kvinna du tycker om,
välan; vi byta då platser.

Min ungdomslycka gled snabt förbi,
dock det gör intet, blott du är fri
att i bedårande harmoni

och under smekningar ömma
med henne svärma och drömma.

Vi skiljas Valter — du velat så,
du dref konflikten till spetsen,
och visdomstung skall i sorg jag gå
till forna barndomskretsen.

Min längtan står till väninnors röst,
min längtan står till min faders tröst,
till systers smekning och moders bröst,
till grafvens skymmande gömma,
där — endast där kan jag glömma.“

Hans läppar logo och blicken log,
han var ett skinande löje,
I hennes ordsvall, det märktes nog,
han fann ett retande nöje.
Än var hon hvit och än var hon röd,
än skälfde rösten af inre glöd,
än var det stridshandsken som hon bjöd.
Nåväl, den ville han taga
och vapnen hvässade draga:

„Sublima kvinna, hur högt du står
i själfuppoffring och styrka,
jag kysser ödmjukt din toffels spår
och vill på afstånd dig dyrka.
Hell ljufva frihet! Än är jag ung,
sjung frihetssånger mitt hjärta, sjung!
Din boja kändes så kall och tung,
när inga fjättrar dig trycka,
njut obegränsadt din lycka.

Säg får jag kyssa din lilla hand,
som gåtfullt leker med silket.
Du bedt mig knyta ett annat band
och sagt mig vänligen hvilket.
Men fast du gjorde mig öfversäll
vi skiljas inte ännu i kväll,
se „månen vandrar på himlens pell
och tittar in genom rutan“,
det blir så tomt dig förutan.

Och stör jag ej min nervösa fru,
jag dröjer kvar några dagar.
Man flyttar inte så i ett nu
när lilla nåden behagar

„Au revoir“ min för detta vän,
vid frukostbordet vi ses igen.
Lös gåtan snabt! Om du löser den,
så kan du göra dig räkning
att få en kyss och en smekning.

Och sen vi göra en tur i vagn
då frukostrispen är äten,
ditt nervsystem till oändligt gagn
och till en tröst i förtreten.
En liten lusttripp gör själen kry,
den piggar upp som ett vinterny
och alla sjukliga skuggor fly.
Står lefnadslyckan på vippen,
den kommer åter vid trippen.“

Till hälften skamsen, till hälften glad
hon såg en ljusningens strimma.
Hon satt och tänkte — ja Gud vet hvad
långt in i midnattens timma.
Hon ville döma med lugn och sans,
tänk om det brottet ej förefans!
Var felet hennes och icke hans,
var Valter möjligen trogen,
fans ingen flicka i skogen?

* * *

Vakna upp, vakna upp, det är guld i naturen,
den var skön, den var härlig septemberskuren,
det glittrar på grenar, på lafvar och strå
hallå, hallå!

Se rönnen stoltserar i gult och rödt
och höstbäcken rullar,
och björkskogen naken och genomblött
klär mossiga kullar.

Öfver fält, öfver äng leka skämtande fläktar,
källan vinkar och ler, vill du dricka nektar?
Och höstmolnen svänga i tättsluten krans
i glans, i dans.

Den löddriga trafvaren snabt och lätt
från stadsdammet ilar
och unga fru Karin nervöst kokett
mot ryggstödet hvilar.

Låt det gå, låt det gå öfver strålande glitter,
hör du sång, hör du gråsvarta mesars kvitter.
Från kojornas skorstenar rökwhirflar gå
så grå, så blå.

Men Valter är stum som ett marmorblock
och hemlig som natten,
men tittar förstulet på Karins lock
som smugit ur hatten.

Stanna — pto! Stanna — pto! Vid den ljusgröna villan:
„Vackra vän, räck mig handen och stig utur trillan.
Här ser du mitt fêslott i morgonglans
bland alars krans.

Verandan af snärjande rankor prydd
sin vällykt oss sänder
och gräsmattan prunkar som vore hon sydd
af Karins små händer.

Se dit opp, se dit opp! Vid det dukade bordet
sitter hon som har hviskat besvärjningsordet,
min drottning, min trollmö af hvilken jag fått
mitt sagostott.

Se kaffet det ryker, stig fram, tag plats!
Jag får presentera
den blifvande frun i vårt gröna palats
fru Karin m. m.“

Det blef fröjd, det blef klang i den kaffekonseljen,
det flöt pärlande droppar ur vinbuteljen.

„Säg var det ej tjusande, resans mål?
Skål Karin, skål!

I dag, kära vän, är vår bröllopsdag,
säg mins du den dagen?
Jag tömmer mitt glas i ett andedrag
af lycka betagen.

Den är din, Karin din, lilla villan i lunaen,
fröken här var försäljarn och jag var kunden.

När svartsjuk du vred dig och klagade så:
hå hå, hå hå'

Då skrefvo vi hemligt ett köpkontrakt
och sände biljetter.

Du vändades gripen af svartsjukans makt
i sömnlösa nätter.

Jag var stygg, jag var hård mot min Karin den gången,
med satir jag besvarade klogosången,

men svartsjukans spöke bär tveeggadt svärd
 till hemmets härd,
 det droppade gift i min röda dröm
 bland rosor och sippor
 och körde med flygande, lössläpt töm
 mot ofärdens klippor.

Öfver bärg, genom lund ska' vi ila vi båda,
 när vi le, när vi kyssas får ingen skåda.

En roddbåt, en kutter, min Karin däri,
 åhej, åhi!

Och skrattet skall klinga med återklang
 kring spelande vågor,
 och skämtet skall ljuda som pling och plang
 vid kvällsolens lägor.“

Som en ros blyg och ljuf satt fru Karin och myste,
 medan solstrålars glans mellan rankor lyste.

Hon såg, ja hon såg, bortom grannfärgad sky
 en framtidsvy

så jublande, klingande, löftesvarm,

så uppfylld af sånger,

att tårögd mot Valter hon räckte sin arm
 i smältande ånger.

Parus Ater.